

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a Mgr. Petra Pospíšila ve věci

žalobce: **B. P.**
zastoupený advokátem Mgr. Robertem Sedláčkem
sídlem Jaselská 206/27, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Jihomoravský kraj**
sídlem náměstí Svobody 4, 602 00 Brno

o žalobě na ochranu proti nezákonnému zásahu žalovaného spočívajícímu v nečinnosti při vydání výpisu z daňového účtu žalobce za období od 16. 8. 2005 do data podání žaloby zachycujícího veškeré peněžní pohyby, jejich důvod, datum, kdy se tak stalo, s vysvětlujícím komentářem ke každé položce,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

1. Žalobou doručenu Krajskému soudu v Brně dne 19. 6. 2018 žalobce brojil proti nečinnosti žalovaného spočívající v tom, že mu na základě opakovaných žádostí nebyl vydán kompletní výpis z jeho daňového účtu za období od 16. 8. 2005 do data podání žaloby.
2. Uvedl, že v průběhu řízení vedených mezi ním a žalovaným vyšlo najevo, že žalovaný neměl k datu vydání svých rozhodnutí řádnou povědomost o skutečném stavu daňového účtu žalobce, a že nebyl ochoten prokázat, kdy a za jakých okolností tu kterou finanční položku na daňovém účtu zaevidoval. Neznalost a chaos v daňové agendě se podle žalobce projevyly poté, kdy byl žalovaný v důsledku rozhodnutí soudu vedených pod sp. zn. 29 Af 82/2014 a sp. zn. 29 Af 47/2015 nucen mu vrátit nezákonně exekučně odňaté peněžní prostředky a vznikla mu povinnost vyplatit žalobci úrok z neoprávněného jednání správce daně. Žalobce má za to, že žalovaný s ohledem na chaos v účtování na daňovém účtu provedl výpočet náležejících úroků nesprávně a provedené výpočty byly prakticky nepřezkoumatelné. Kromě nesprávného výpočtu úroku z neoprávněného jednání žalovaný poukázal žalobci přeplatek ve výši 4 355 Kč, aniž by uvedl, jak k uvedené částce dospěl.
3. Žalobce dospěl k závěru, že jediným způsobem, jak se může přesvědčit o tom, co, kdy a jak bylo na jeho daňovém účtu účtováno, a zjistit, jaké další částky mu žalovaný případně neoprávněně zadržuje, je požádat žalovaného o vyhotovení a předání standardního výpisu z daňového účtu s uvedením všech zúčtovaných položek a důvodu jejich zaúčtování. Přes opakované žádosti a výzvy o kompletní výpis z daňového účtu, které žalobce provedl dopisy ze dne 27. 6. 2017, 12. 12. 2017 a 20. 4. 2018, mu do dne podání žaloby nebyl žalovaným žádný výpis předložen. Veden snahou o sjednání nápravy žalobce podal souběžně podnět Nejvyššímu kontrolnímu úřadu s tím, aby včasnost, hodnověrnost a průkaznost účtování ve sféře daňové správy zařadil do plánu kontrolní činnosti. Dopisem ze dne 11. 5. 2018 mu bylo sděleno, že plán kontrolní činnosti na následující období již byl sestaven a dle stávající zákonné úpravy nemůže provést dodatečné doplnění tohoto plánu.
4. V závěru žaloby žalobce zdůraznil, že žalovaný jej nezákonnými daňovými kontrolami a z nich vycházejícími daňovými výměry začal šikanovat již 18. 8. 2005, kdy s ním byl sepsán protokol o zahájení daňové kontroly, a jak plyne ze spisů zdejšího soudu pod sp. zn. 29 Af 82/2014 a 29 Af 47/2015, tento nezákonný stav po léta udržoval. Současně mu žalovaný odmítal vracet daňové přeplatky s lakonickým zdůvodněním, že na daňovém účtu žádný vratitelný přeplatek neeviduje.
5. Žalobce uzavřel, že jeho požadavek na předložení kompletního výpisu z daňového účtu žalovaný do dne podání žaloby neuspokojil a je tak, pokud jde o tento zcela oprávněný požadavek, zcela nečinný.
6. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat žalobci kompletní výpis z daňového účtu žalobce za období od 16. 8. 2005 do data podání žaloby zachycující veškeré peněžní pohyby, jejich důvod, datum, kdy se tak stalo, s vysvětlujícím komentářem ke každé položce, a to do deseti dnů od nabytí právní moci rozsudku. Současně se žalobce domáhal přiznání náhrady nákladů řízení vůči žalovanému.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobce

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě předně uvedl, že žalobcem zmíněná rozhodnutí Krajského soudu v Brně se týkala řízení ve věci platebního výměru na daňové penále na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2002 a následně vedeného exekučního řízení. Z žádného rozhodnutí, ať už soudního nebo rozhodnutí správce daně, však nevyplývá, že

správce daně neměl řádnou povědomost o stavu daňového účtu žalobce a že není ochoten či schopen prokázat, kdy a za jakých okolností tu kterou finanční položku na daňovém účtu daňového subjektu zaevidoval. Podle názoru žalovaného se jedná o pouhé domněnky a úvahy žalobce, které ničím neprokazuje. K jednotlivým podáním žalobce žalovaný uvedl, že dne 22. 5. 2017 bylo podáno odvolání proti rozhodnutí o výši úroku z neoprávněného jednání, v reakci na které byl žalobce vyzván ke zřetelnému označení a doplnění podání, která hodlal učinit vedle odvolání. Žalobce dne 27. 6. 2017 podal dopis, k němuž byla přiložena jím vytvořená tabulka. Z tohoto podání však nevyplývalo, že by žalobce požadoval zaslat výpis z osobního daňového účtu. Vzhledem k tomu, že správci daně zákon neumožňuje odstranit žalobcem požadovaný nedostatek odůvodnění v rozhodnutí vyplněním tabulky zasláné daňovým subjektem, žalovaný posoudil podání jako odvolání a postoupil jej odvolacímu orgánu. V podání učiněném dne 12. 12. 2017, ve kterém žalobce podal podnět na nečinnost správního orgánu z důvodu nevydání rozhodnutí o podaném odvolání, sice žalobce zmiňuje, že požaduje rozhodnout o odvolání, jakož i o ostatních podnětech, nicméně tyto opět přesně nekonkretizoval. V podání ze dne 20. 4. 2018 žalobce žádal o kompletní výpis z daňového účtu zachycující veškeré pohyby, jejich důvod, čas, kdy se tak stalo, vysvětlující komentář ke každé položce apod. Na tuto žádost žalovaný reagoval sdělením ze dne 16. 7. 2018, v němž žalobci zaslal standardní výpis z osobního daňového účtu daně z příjmů fyzických osob. Žalobci byl zaslán tzv. „výpis obrátových vět“, které má správce daně k dispozici z automatizovaného daňového informačního systému s vysvětlením jednotlivých zúčtovacích symbolů a priority určení, které je důležité pro orientaci v obrátových větách.

8. K vlastní žalobě žalovaný uvedl, že v rámci nečinnosti lze namítat průtahy v aktuálně běžícím a dosud neukončeném řízení, a nelze podat žalobu proti nečinnosti v případech, kdy právní předpisy nezakládají povinnost správního orgánu vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Žaloba na ochranu proti nečinnosti nemá povahu univerzálního prostředku ochrany proti nečinnosti správního orgánu. Jak vyplývá z podané žaloby, v případě žalovaného se nejednalo o povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení. Vzhledem k tomu má žalovaný za to, že v případě žaloby na ochranu proti nečinnosti je dán důvod pro její odmítnutí z důvodu nesplnění podmínky řízení. Žalovaný připustil, že dle judikatury správních soudů lze nečinnost v případě dalších forem činnosti veřejné správy řešit formou zásahové žaloby, současně je však třeba zdůraznit, že soudní ochrana může být poskytnuta jen při kumulativním splnění zákonných podmínek. Pro rozhodnutí ve věci samé musí být nepochybné, jaký zásah žalovaný provedl, ale také, které právo žalobce bylo zkráceno a v čem je spatřována nezákonnost zásahu. Žalobce však zcela opomíjí (jak do tvrzení, tak do důkazu) subjektivní právo, které mělo být údajným nezákonným zásahem zkráceno, jakož i uvedení příčinné souvislosti mezi údajným zásahem a přímým zkrácením žalobcových práv. Žalobce toto v žalobě netvrdí ani neprokazuje.
9. S ohledem na uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
10. V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena replika, v níž žalobce v zásadě setrval na žalobní argumentaci. Nad rámec toho navrhl, aby soud správnost účtování na jeho daňovém účtu včetně prověření správnosti dokladů, které byly použity jako vstupní data, a správnost výpočtů, byla podrobena znaleckému zkoumání a byl opatřen jako důkaz znalecký posudek z oboru účetnictví a výpis z daňového účtu vedený správcem daně byl porovnán s libovolným výpisem z bankovního účtu či výpisem z jiné finanční instituce.

Dále jako důkaz navrhl opatřit vyjádření Ministerstva financí, ve kterém bude uvedeno, jak byla stanovena metodika postupu při vedení daňových účtů plátců daně, a zda postup žalovaného je v souladu s touto metodikou. Žalobce zdůraznil, že po žalovaném požadoval standardní výpis z daňového účtu, čímž mínil dokument, který má skutečnou vypovídací schopnost, což žalovaným předložené tzv. počítačové sjetiny nemají. Má za to, že ze žalovaným předložených obrátových vět nelze zjistit správnost a včasnost účtovaných položek, a že tento dokument nelze srovnávat např. se standardními bankovními výpisy. Proto žalobce zdůraznil, že žalobce neobdržel dokument, kterého se domáhal.

III. Ústní jednání

11. Při ústním jednání dne 20. 11. 2018 žalobce k věci upřesnil, že se domáhá toho, aby od žalovaného získal jasný přehled v podobě výpisu z jeho osobního daňového účtu, z něhož by bylo viditelně zřejmé, kdy mu bylo co vyměřeno, použito na úhradu platebních výměrů apod., aby mohl uskutečnit své právo na kontrolu veřejné moci. Výpis, kterého se mu od žalovaného dostalo, tyto požadavky nesplňuje. Z toho plyne, že žalovaný na jeho žádosti dosud řádně nereagoval, a proto by soud měl žalovanému uložit povinnost takový výpis předložit. Žalobce se přitom domáhá toho, aby mu byl vydán takový výpis z jeho osobního daňového účtu, ze kterého by bylo zřejmé, na základě jakého dokumentu s jakým číslem jednacím byl vždy příslušný záznam proveden. Právě povinnost vydat takový dokument by měl soud žalovanému uložit.
12. Žalovaný se k věci v rámci ústního jednání vyjádřil tak, že žalobci vydal výpis z osobního daňového účtu v takové podobě, v jaké mu ukládá záznamy na osobním daňovém účtu vést zákon. Konkrétně se jedná o § 149 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“). Výpis je dle názoru žalovaného přehledný. Žalobci byly poskytnuty i zúčtovací symboly a vysvětlivky, ze kterých je zřejmé, jaká byla data splatnosti jednotlivých položek, na základě jakého důvodu byly změny na osobním daňovém účtu provedeny apod. Jednotlivé platby je tak ve smyslu § 149 daňového řádu možné rozklíčovat.
13. Pakliže žalobce považoval takto poskytnutý výpis přesto za nejasný, bylo mu žalovaným nabídnuto, aby se k žalovanému dostavil, přičemž by mu pomohl danému výpisu porozumět a také by žalobci jednotlivé dokumenty s konkrétními čísly jednacími, na jejichž základě byly operace na osobním daňovém účtu provedeny, dohledal.
14. Požadavek žalobce je tak dle žalovaného nedůvodný. Co mu mělo být poskytnuto, to již obdržel. Ostatní daňové subjekty se přitom zjevně ve svých právech a povinnostech vyznají, proto žalovaný neví, proč by měl žalobci poskytovat nestandardní materiály, které neodpovídají materiálům zpracovávaným automatizovaným systémem daňové evidence, který používá celá daňová správa; zároveň jsou pracovníci žalovaného, jak již bylo řečeno, ochotni se se žalobcem osobně setkat a o dané problematice se s ním bavit, a to i souvislosti s právem žalobce dle § 67 daňového řádu. Žalovaný také uvedl, že žalobce není osobou, která by s daňovou problematikou přicházela do styku poprvé, naopak je v tomto poměrně zblhlý, neboť daňovým subjektem je minimálně od roku 1992 a lze od něj s ohledem na jeho osobní charakteristiky očekávat, že bude chápat své povinnosti; nakonec daně žalobce řádně platí, a proto by mu mělo být zřejmé, jaká položka mu byla na osobním daňovém účtu kdy zaúčtována.
15. Žalobce k vyjádření žalovaného uvedl, že jej žalovaný mohl k vyjasnění věci pozvat dříve. Nicméně rozhodné je, že má nárok na to, aby mu informace od orgánů veřejné moci byly

podávány tak, aby byl schopen jim porozumět, a ne aby tomu tak bylo až po vysvětlení ze strany finančních orgánů či odborníků na danou problematiku. Žalobce tak jasně uvedl, co chce – totiž výpis z osobního daňového účtu, který kvalitou a srozumitelností odpovídá standardnímu bankovnímu výpisu z účtu. V daném případě však jednotlivé řádky „obratových vět“ nemohou člověku nic říci, a to ani, když obsahují vysvětlivky. Není také vhodné, že mu má příslušné údaje pomoci žalovaný zjišťovat až na základě osobního vysvětlování.

16. Soud při jednání neprovedl důkazy, které navrhoval žalobce, a to z toho důvodu, že míří k otázce právního posouzení věci samé, nikoli ke zjištění skutkových okolností.

IV. Posouzení věci soudem

17. Z obsahu žaloby označené jako „žaloba proti nečinnosti správního orgánu“ vyplývá, že žalobce brojí proti postupu žalovaného, který mu na základě jeho opakovaných žádostí nepředložil kompletní výpis z jeho daňového účtu ve formě, v jaké jej požadoval. Dle petitu žaloby se žalobce domáhal uložení povinnosti žalovanému vydat žalobci kompletní výpis z daňového účtu žalobce za období od 16. 8. 2005 do data podání žaloby zachycující veškeré peněžní pohyby, jejich důvod, datum, kdy se tak stalo, s vysvětlujícím komentářem ke každé položce.
18. Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. se může ten, kdo bezvysledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.
19. Žaloba na ochranu proti nečinnosti má povahu zvláštní úpravy vůči žalobě podle § 65 a násl. s. ř. s. Nevztahuje se na přezkoumání již vydaného úkonu či učiněného zásahu správního orgánu, ale slouží k poskytnutí ochrany proti nezákonné nečinnosti správního orgánu ve vymezených případech. Tato žaloba však nemá povahu univerzálního prostředku ochrany proti nečinnosti správního orgánu. Nevztahuje se vůči veškeré možné nečinnosti veřejné správy a správních orgánů. Naopak, možnost soudní ochrany proti nečinnosti veřejné správy se vztahuje (omezuje) na nečinnost při vydání (1.) rozhodnutí ve věci samé nebo (2.) osvědčení.
20. Judikatura (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2008, č. j. 1 Ans 5/2008-104; všechna zde uvedená rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz) dovodila, že použitý pojem „rozhodnutí ve věci samé“ přímo navazuje na legislativní zkratku „rozhodnutí“ podle § 65 odst. 1 s. ř. s. Musí se tedy jednat o nečinnost při vydání rozhodnutí, jímž má být založeno, změněno, zrušeno nebo závazně určeno právo nebo povinnost účastníka řízení (žalobce), a které je současně způsobilé zkrátit účastníka řízení (žalobce) na právech. Pokud je správní orgán v prodlení s vydáním aktu, který těmto požadavkům nedostojí, není v pravomoci soudů působících ve správním soudnictví poskytovat soudní ochranu proti takovéto „nečinnosti“.
21. Druhou kategorií aktu, jehož vydání se lze nečinnostní žalobou domáhat, je osvědčení. Rozdíl mezi osvědčením a deklaratorním rozhodnutím spočívá v tom, že v případě osvědčení nejde o řešení sporné otázky, zatímco v případě deklaratorního rozhodnutí ano. Další odlišnost je spatřována v tom, zda jde o akt pohybující se v rovině skutkové (akt potvrzující úředně určité skutečnosti) nebo normativní/právní (akt závazně určující, že určitá osoba má nebo nemá konkrétní práva nebo povinnosti). Výklad pojmu „osvědčení“

se přiklonil k jeho užšímu pojetí. A tak zatímco v prvorepublikové odborné literatuře bylo možné setkat se tzv. akty osvědčovacími, kam byla řazena jak skutečná osvědčení, tak i další úkony (tzv. dobrozdání), jejichž proces vydání je dnes upraven v části čtvrté správního řádu (tzv. jiné úkony), dnes tato širší kategorie není uplatňována. Možnost soudní ochrany se tudíž vztahuje výlučně k nečinnosti správního orgánu při vydání osvědčení, jakožto pojmenovaného druhu tzv. jiného úkonu vydávaného v režimu části čtvrté správního řádu.

22. Žalobce v daném případě brojí proti nevydání výpisu z osobního daňového účtu. Protože se nejedná o prodlení s vydáním aktu odpovídajícího § 79 odst. 1 s. ř. s. [nejedná se zjevně ani o rozhodnutí ve věci samé ani o osvědčení vydávané podle části čtvrté zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“); k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2010, č. j. 2 As 41/2009-62, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2010, č. j. 2 Ans 1/2009-71, publikovaný pod č. 2114/2010 Sb. NSS], není v pravomoci soudů působících ve správním soudnictví poskytovat ochranu proti takovéto nečinnosti v rámci řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu. Soud přitom považuje za zřejmé, že se žalobce nedomáhal vydání potvrzení o stavu jeho osobního daňového účtu ve smyslu § 151 daňového řádu, u kterého připadá v úvahu jeho posouzení jako osvědčení dle § 154 správního řádu (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 5. 2014, č. j. 8 Af 66/2010-203). Pokud by tedy soud věc posuzoval striktně z pohledu žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, bylo by nutné žalobu z důvodu nedostatku podmínek řízení dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítnout.
23. Na omezený rozsah žaloby proti nečinnosti přitom reagovala judikatura správních soudů. Podle ní je třeba považovat jinou nečinnost správního orgánu, než je uvedena v § 79 odst. 1 s. ř. s. za zásah podle § 82 a násl. s. ř. s. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008-98, publikovaného pod č. 2206/2011 Sb. NSS) *„zásahová žaloba chrání proti jakýmkoli jiným aktům či úkonům veřejné správy směřujícím proti jednotlivci, které jsou způsobilé zasáhnout sféru jeho práv a povinností a které nejsou pouhými procesními úkony technicky zajišťujícími průběh řízení“*. Může se tak jednat *„o jakékoli jiné konání či opomenutí konat, nelze-li je podřadit pod pojem rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Zásahem proto může být i nezákonná nečinnost spočívající v neučinění nějakého úkonu jiného než rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.“*, nebo osvědčení podle § 79 odst. 1 s. ř. s. Lze tedy konstatovat, že nečinnost v případě dalších forem činnosti veřejné správy, mimo formy výslovně uvedené v § 79 odst. 1 s. ř. s, může být řešena v rámci tzv. zásahové žaloby.
24. Právě v zájmu věcného projednání žaloby, a také v souvislosti s upřesněním jejího předmětu, cíle a petitu v rámci ústního jednání proto soud žalobu věcně posoudil jako žalobu dle § 82 a násl. s. ř. s., a to jako žalobu proti nezákonnému zásahu žalovaného spočívajícímu v nevydání výpisu z osobního daňového účtu žalobce v takové podobě, jakou žalobce požadoval (nejednalo se o požadavek žalobce na pouhou deklaraci nezákonnosti zásahu, věc proto byla posuzována na základě skutkového stavu zjištěného ke dni rozhodnutí soudu – viz § 87 odst. 1 s. ř. s.).
25. Pokud jde o naplnění pojmu „nezákonného zásahu“, vycházel zdejší soud zejména z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005-65, či ze dne 17. 7. 2007, č. j. 2 Aps 1/2007-58, v nichž byl daný termín definován, či byly uvedeny podmínky věcné projednatelnosti a úspěšnosti zásahové žaloby. V tomto smyslu lze uvažovat o přímém dotčení veřejných subjektivních práv žalobce vyplývajících z § 67

daňového řádu, potažmo § 66 daňového řádu (upravujících problematiku nahlížení do spisu) ve spojení s § 149 a násl. daňového řádu (evidence daní, včetně způsobu vedení osobního daňového účtu daňového subjektu). Zároveň krajský soud z hlediska projednatelnosti žaloby vycházel z toho, že žalobce neměl k dispozici formální prostředek nápravy, který by měl využít před podání žaloby (srov. § 85 s. ř. s.); z hlediska splnění lhůt pro podání žaloby má soud za to, že předmětný tvrzený zásah trval, a proto k marnému uplynutí lhůty nemohlo dojít (viz § 84 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s nálezem Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18).

26. Dle § 67 odst. 3 věty první daňového řádu „[n]a žádost daňového subjektu pořídí správce daně z části spisu, do níž lze nahlížet, doslovné opisy, kopie, výpisy nebo potvrzení o skutečnostech v ní obsažených a vydá je daňovému subjektu“. Dle § 149 odst. 1 daňového řádu „[p]ředmětem evidence daní, kterou vede správce daně, je zaznamenávání vzniku, stanovení, splnění, popřípadě jiného zániku daňových povinností, a z toho vyplývajících přeplatků, nedoplatků a případných převodů; tyto údaje jsou evidovány na osobních daňových účtech“. Podle § 149 odst. 2 daňového řádu „[o]sobní daňový účet je veden pro jednotlivé daňové subjekty odděleně za každý druh daně. S ohledem na přehlednost evidence daní může být daný druh daně rozčleněn na několik částí, o nichž se vedou samostatné osobní daňové účty.“ Jednotlivé odstavce § 150 pak upravují to, jaké položky jsou vedeny na té které straně či části osobního daňového účtu.
27. Za účelem posouzení věci se soud seznámil především s příslušným „výpisem z obrátových vět“, tedy předmětným výpisem z osobního daňového účtu žalobce, který mu žalovaný poskytl jako přílohy přípisu ze dne 16. 7. 2018, č. j. 3482285/18/3001-52522-712230. V tomto výpisu jsou uvedeny jednotlivé sloupce údajů, které jsou označeny jako období (čtyřmístný kód měsíce a roku příslušného zdaňovacího období), č. věty, datum, ZS, PU a PS (dle vysvětlivek k obrátovým větám a zmíněného přípisu žalovaného zúčtovací symboly a „priority určení“ příslušné účetní operace), částka, a (symboly) P a S. Ve zmíněném přípisu ze dne 16. 7. 2018 je pak také uvedeno, že žalobci nikdy nebylo odepřeno právo nahlédnout do spisu, přičemž v případě konkrétních nejasností je možné se obrátit na příslušného správce daně či nahlédnout u tohoto správce daně do spisu.
28. Z uvedeného soud dovozuje, že skutečně nebylo dotčeno právo žalobce dle § 66 daňového řádu, kdy mu správce daně nebránil ve výkonu práva nahlížet do spisu; rovněž nebylo dotčeno právo žalobce dle § 67 odst. 3 daňového řádu, neboť mu byl poskytnut výpis, přičemž tento výpis nelze sám o sobě považovat za rozporný s požadavky uvedenými v § 149 a § 150 daňového řádu. Nad tento rámec nelze dovodit veřejné subjektivní právo žalobce na to, aby mu byl předmětný výpis poskytnut přesně v té podobě, jakou požaduje.
29. Pro úplnost a nad vlastní rámec věci, tak jak byla vymezena výše, pak soud dodává, že nezákonným zásahem v daných souvislostech případně může být konkrétní jednání týkající se daňového účtu (např. nepředepsání úroku na osobní daňový účet – viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2017, č. j. 1 Afs 265/2016-33), ale ne, jak již bylo řečeno, pouhé neposkytnutím výpisu z daňového účtu přesně v požadované podobě.
30. Pokud měl žalobce pochybnosti ohledně konkrétních částek na jeho daňovém účtu (např. ohledně přeplatku ve výši 4 355 Kč nebo výpočtu úroků náležejících mu v důsledku nezákonného jednání správce daně), nic mu nebránilo se domáhat přezkoumatelného odůvodnění pohybů na daňovém účtu v rámci těchto konkrétních řízení. Např. ve věci řešené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 17/2008-109,

žalobce obdobné námitky (nesouhlas s rozsahem, v jakém mu bylo umožněno nahlédnout do evidence daní, resp. že mu nebyly poskytnuty všechny požadované podklady) uplatňoval v řízení o žalobě proti rozhodnutí – platebnímu výměru na penále. Rovněž v případě žalobce se tak nabízela např. cesta v podobě žaloby proti rozhodnutí Odvolací finanční ředitelství ze dne 19. 12. 2017, č. j. 54652/17/5100-41453-712099, kterým Odvolací finanční ředitelství rozhodlo o přiznání úroku z neoprávněného jednání správce daně a v němž je rovněž tematizována otázka žalobcem zmíněné částky 4 355 Kč. Jiným způsobem, jakým by žalobce mohl dosáhnout, byť nepřímo, podrobnějšího přezkumu předmětného výpisu, potažmo pohybů a částek v něm zachycených, by bylo podání žádosti o vrácení vratitelného přeplatku dle § 155 daňového řádu; zde by daný výpis případně byl jakýmsi „technickým“ úkonem a podkladem pro rozhodnutí ve věci samé (v případě tohoto výpisu by se tedy samo o sobě a ve vztahu ke konkrétním částkám nejednalo o přímo přezkoumatelný akt v podobě nezákonného zásahu – srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008-98; v nynější věci byl předmětem přezkumu primárně postup žalobce dle § 67 odst. 3 daňového řádu) a souvisel by tedy úzce s odůvodněním a přezkoumatelností eventuální žalobou napadeného rozhodnutí, u kterého by byla dána přezkumná pravomoc správního soudu. Postup, který žalobce nyní zvolil, tak nebyl jediným způsobem, jak dovozovat, jak se k požadovaným údajům dostat.

V. Závěr a náklady řízení

31. Z výše uvedených důvodů Krajský soud v Brně žalobu dle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
32. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly a náhradu nákladů řízení ani nežádal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 20. listopadu 2018

JUDr. Zuzana Bystrická, v.r.
předsedkyně senátu